

— Какво ще стане, ако си направя още едно гърненце? Или чашка съ чинийка?.. Много чашки!.. Наистина, хубаво ще бжде! . .

Но тя си спомнила, че утрѣ има пране, та ще трѣбва рано да се става . . .

— Врѣме е да се лѣга. Хубаво бѣше още малко да си поработихъ! . .

Изгасила ламбата и легнала. Прѣзъ нощта сънувала, че моделира самоваръ и чашки.

Сутринта дѣцата дошли въ кухнята да се миятъ.

— Я вижте! — показала имъ тя работата си.

— Ахъ, какво хубаво гърненце! Кой го направи?

— Азъ.

— Кога?

— Снощи.

Дѣцата се чудили и я хвалили. Акулина въртѣла гърненцето въ ржѣ, гледала го и му се радвала . . .

Влѣзла и госпожата. Акулина строшила гърнето, усмихнала се и казала:

— Съ тѣхното моделиране и голѣмитѣ ставатъ дѣца . . .

Него день дѣцата пакъ моделирали. Колю имъ показвалъ какъ се моделира паничка съ грозде.

— Може на паничката да се постави круша или дюля. Всичко може да се направи отъ глина.

Акулина искала да остане и да погледа какъ се прави грозде, но имала много работа въ кухнята.

Веднага отвънъ се чулъ звънецъ. Акулина отворила. Влѣзълъ художникътъ Александъръ Илиевъ.

Госпожата и дѣцата го посрѣщнали засмѣни.

— Ние моделираме! — викали дѣцата. — Вижте, ние моделираме паничка съ грозде . . .

— Браво! Значи на врѣме ви нося подарѣка. Само да пазите да го не строшите.

Художникътъ далъ на Коля нѣщо завито въ мека хартия. Дѣцата веднага заобиколили Коля. Той развилъ книгата и веднага се показала бѣла статуйка: босо момиченце, носящо кошничка съ гжби.

— Ахъ, колко е хубава! Ето това е много хубаво!